

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobců: **a) Honební společenstvo Nová Ves – Mlýnice**, se sídlem Květnové revoluce 322/9, Liberec, **b) Ing. V. V., c) V. P.**, všichni zastoupeni JUDr. Ladislavem Polákem, advokátem se sídlem Na Florenci 1, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 28. 11. 2007, č. j. 59 Ca 37/2005 - 58,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 28. 11. 2007, č. j. 59 Ca 37/2005 - 58, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad Libereckého kraje svým rozhodnutím ze dne 25. 1. 2005, č. j. KULK 12598/2004 OLH, k odvolání, které podal mj. žalobce ad a), a dále dle záhlaví tohoto rozhodnutí k odvolání vlastníků honebních pozemků M. B., R. B., R. S., J. S., M. S., P. L., Z. L., J. L., V. S., L. P. a K. B., zastoupených na základě plných mocí žalobci ad b) a c), zčásti změnil a zčásti potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Liberec ze dne 2. 9. 2004, č. j. ZP/4300/920/206.1/03-Jo, kterým byla uznána podle § 29 odst. 1 a 3 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“) společenstvní honitba Mníšek ke dni

nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Držitelem předmětné společenstevní honitby bylo Honební společenstvo Mníšek.

Rozhodnutí žalovaného bylo napadeno žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, přičemž soud za žalobce považoval shora uvedené osoby, tj. a) Honební společenstvo Nová Ves – Mlýnice, se sídlem Květnové revoluce 322/9, Liberec, b) Ing. V. V., bytem K. r. 322/9, L., c) V. P., bytem N. V. 43, Ch., s tím, že všechny tyto osoby jsou zastoupeny JUDr. Ladislavem Polákem, advokátem, se sídlem Na Florenci 1, Praha 1. Takto byl tedy vymezen bez ohledu na správnost či nesprávnost postupu krajského soudu (k tomu viz níže) i okruh účastníků řízení o kasační stížnosti, neboť dle § 105 odst. 1 s. ř. s. jsou účastníky řízení o kasační stížnosti stěžovatel (v daném případě žalovaný) a dále všichni, kdy byli účastníky původního řízení před krajským soudem.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci žalobě vyhověl a předmětná rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje i rozhodnutí Magistrátu města Liberec pro nezákonnost zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

Krajský soud rekapituloval, že v žalobě byly vzneseny proti shora označenému rozhodnutí žalovaného tyto námitky: 1. žalovaný nepostupoval v souladu s § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) (dále jen „správní řád“), když prvostupňové rozhodnutí správního orgánu částečně změnil a částečně potvrdil; 2. nebylo rozhodnuto o odvolání Honebního společenstva Nová Ves – Mlýnice; 3. žalovaný při posuzování podmínek pro uznání honitby nerespektoval zásady pro tvorbu honiteb upravené v § 17 zákona o myslivosti (společenstevní honitba Mníšek není tvořena souvislými honebními pozemky, nýbrž je přerušena intravilánem obce Mníšek; hranice honitby se nekryje s přírodními a v terénu zřetelnými hranicemi; honitba je přerušena silnicí I. třídy mezi Krásnou Studánkou a Mníškem směrem na Frýdlant, dalšími pozemními komunikacemi, železniční tratí mezi stanicemi Oldřichov a Mníšek a dále říčkou Jeřice); 4. do společenstevní honitby Mníšek byly započítány i pozemky ve vlastnictví státu a ve správě Pozemkového fondu ČR, přičemž Pozemkový fond ČR z Honebního společenstva Mníšek vystoupil i s pozemky, které mají tvořit součást honitby, takže výměra honitby nedosahuje 500 ha.

Prvnímu žalobnímu bodu krajský soud nepřisvědčil s ohledem na výklad § 59 odst. 2 správního řádu. Také uvedl, že je-li v dispozici odvolacího správního orgánu podle § 59 odst. 1 správního řádu, aby předcházející řízení doplnil, popřípadě zjištěné vady odstranil, pak racionálním důsledkem nových zjištění je možná následná změna výroku prvostupňového správního orgánu s tím, že části, které provedením nových důkazů nebyly dotčeny, budou ponechány beze změny. Tento způsob odpovídá zásadě hospodárnosti a rychlosti řízení vyjádřené v § 3 odst. 3 správního řádu, jakož i principu jednotnosti správního řízení, kdy rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří významový celek. Mezi pro dvojí způsob rozhodování o jednom rozhodnutí je srozumitelnost, a tudíž i následná přezkoumatelnost takového postupu. Po posouzení výroků rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně dospěl krajský soud k závěru, že výrok těchto rozhodnutí je srozumitelný; je zřejmé, která část prvostupňového rozhodnutí byla žalovaným změněna a co bylo ponecháno v platnosti. Rozpor s ustanovením § 59 odst. 2 správního řádu tak soudem nebyl shledán.

Námitku, podle níž žalovaný nerozhodl o odvolání Honebního společenstva Nová Ves – Mlýnice, považoval soud za formalistickou, neboť jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný se dle krajského soudu zabýval podrobně odvoláním Ing. V. V. a V. P., jednajících jménem některých vlastníků honebních pozemků. Zájmy těchto vlastníků přitom byly totožné se zájmy honebního společenstva Nová Ves – Mlýnice; zástupci vlastníků honebních pozemků i honební společenstvo Nová Ves – Mlýnice jsou zastupováni stejným právním zástupcem (JUDr. Ladislavem Polákem). Pokud tedy bylo rozhodnuto o námitkách Ing. V. V. a V. P., bylo rozhodnuto i o námitkách honebního společenstva Nová Ves – Mlýnice.

Těžiště žalobních námitek spočívalo dle krajského soudu ve zpochybnění toho, jakým způsobem se žalovaný (resp. správní orgán prvního stupně) vypořádal s obecnými zásadami tvorby honiteb ve smyslu § 17 zákona o myslivosti.

Ohledně souvislosti honitby ve smyslu § 17 odst. 2 a 5 zákona o myslivosti, resp. § 2 písm. e) a g) zákona o myslivosti, žalobci namítali, že společenstevní honitba Mníšek je přerušena zastavěným územím, pozemky uvnitř současně zastavěného území. Svá tvrzení doložili vlastním zákresem obvodu honitby a barevným vyznačením intravilánu obce Mníšek do mapy vyhotovené katastrálním úřadem a označené datem 23. 9. 2004. Tato mapa byla prohlížena v rámci nařízeného jednání a krajský soud shledal, že zákres zastavěného území dělí společenstevní honitbu Mníšek na několik částí. Na tom, že mapa odpovídá realitě v době vyhotovení, se přitom obě strany během jednání před soudem shodly.

Krajský soud zjistil ze správního spisu, že žalobci námitku nesouvislosti společenstevní honitby Mníšek uplatnili již v odvolání proti rozhodnutí I. stupně, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil tuto námitku tak, že uvedl: *„Odvolací orgán prostudoval přiložený mapový zákres a dospěl k závěru, že honitba splňuje podmínku souvislých honebních pozemků. Odvolatel uvádí, že v obci Oldřichov v Hájích je souvislost přerušena pozemkem č. 1615/1 o výměře 4,3620 ha. Odvolací orgán zjistil, že souvislost je vytvořena pozemky č. 1734/19 a 1734/24, které jsou ve vlastnictví obce Oldřichov v Hájích. Územní plán obce Oldřichov v Hájích respektuje hranice současně zastavěného území obce, čímž je zajištěna souvislost honitby přes rozptýlenou zástavbu. Odvolací orgán dále prostudoval mapový zákres a dospěl k názoru, že souvislosti honitby Mníšek bylo dosaženo.“*

Krajský soud však uvedl, že na základě obdobného postupu žalovaného dospěl ke zjištění, že ze žalobci předložené mapy vyplývá, že minimálně na třech místech došlo k přerušení souvislosti honitby: na SV u obce Oldřichov v Hájích, na J až JZ podél železniční tratě ve směru Mníšek – Krásná Studánka, na Z směrem k obci Mlýnice.

Citovaná část napadeného rozhodnutí se vypořádává s otázkou souvislosti honitby rovněž za pomoci odkazů na číselné označení parcel a na územní plán obce Oldřichov v Hájích. Tuto část nemohl krajský soud dle svých slov přezkoumat, neboť mu nebylo zřejmé, o jakou část správního spisu, jako podkladu pro své rozhodování, žalovaný svou úvahu opřel. Výčet parcel dle krajského soudu neříkal nic o tom, zda tyto parcely spolu souvisí či nikoli. Konstatoval, že otázka prokazování souvislosti pozemků tvořících

honitbu byla deficitem celého předmětného správního řízení. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 2. 9. 2004, č. j. ZP/4300/920/206.1/03-Jo, pouze konstatoval, že prověřoval dodržení zákonných podmínek pro uznání společenstevní honitby Mníšek, a také, že rozhodl o jejím uznání tak, jak byla navržena, protože návrh splňuje všechny zákonné podmínky. Splnění podmínky souvislosti honebních pozemků ve smyslu § 17 odst. 2 a 5 zákona o myslivosti však prokázáno nebylo a nebylo ani konstatováno, přičemž nelze ani zjistit, z čeho vyplývá. Správní spis dle krajského soudu neobsahuje jediný dokument, z něhož by bylo zřejmé, že souvislosti honebních pozemků bylo dosaženo. Z ustanovení § 18 odst. 1 věta druhá zákona o myslivosti přitom vyplývá, že orgán státní správy myslivosti musí vydat rozhodnutí o uznání honitby pouze za situace, kdy návrh na její uznání splňuje podmínky stanovené v § 17 zákona. Soud splnění podmínek pro tvorbu honiteb podle § 17 zákona o myslivosti nemohl shledat, pokud neměl k dispozici postup či výsledek tohoto postupu, na základě kterého by si závěr správního orgánu v souvislosti s podaným návrhem mohl ověřit. Trvá-li správní orgán na prokazování souvislosti honebních pozemků pomocí parcelních čísel, pak se jako vhodné krajskému soudu jevílo zakreslení honebních pozemků do katastrální mapy, která tato čísla bude obsahovat. Ruku v ruce s těmito úvahami jde i samotné posuzování pozemků jako honebních [§ 17 ve spojení s § 2 písm. e) a f) zákona o myslivosti]. Byly-li pozemky označovány pouze podle kultur (viz např. příloha č. 2 prvostupňového rozhodnutí), nelze osvědčit splnění toho, zda se jedná o pozemky honební či nehonební (např. označení pozemku jako „ostatní plocha“).

Zda je či není silnice I. třídy překážkou pohybu zvěře, není dle krajského soudu zřejmé, žalovaný ani správní orgán I. stupně tuto skutečnost nikde nezmiňují. Přesto zkoumání této otázky náleží do kompetence správního orgánu, který prověřuje splnění podmínek v souladu s § 18 odst. 1 zákona o myslivosti. Vzhledem k tomu, že v souzené věci jde o silnici I. třídy, která není vystavěna jako rychlostní komunikace (rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2007, č. j. 3 As 40/2005 - 159, www.nssoud.cz, byl tento typ silnice ztotožněn s pojmem „silnice dálničního typu“), lze předpokládat, že daná silnice nebude natolik zásadní překážkou, o jaké hovoří § 17 odst. 5 zákona o myslivosti. Nicméně může zde existovat řada faktorů (typicky – hustota provozu), které tomuto předpokladu dle mínění krajského soudu svědčit nebude. Dálnice a rychlostní komunikace překážku pohybu zvěře představují, u silnice III. jen stěží. Silnice I. třídy z tohoto pohledu tvoří mezník. Vyhodnocení konkrétních podmínek je proto, alespoň ve stručné formě, v rozhodnutí nezbytné.

Ohledně dalších překážek (železniční trať, ostatní pozemní komunikace, říčka Jeřice) odkazuje krajský soud na výše uvedené. Je třeba se k těmto položkám vyjádřit, aby bylo zjevné, že se podmínkou stanovenou § 17 odst. 5 zákona o myslivosti správní orgán zabýval. Nicméně je absurdní, aby správní orgán zkoumal veškeré myslitelné cesty či vodní toky, neboť takový postup by byl zjevně v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti správního řízení. Pozornost je dle krajského soudu třeba věnovat jen takovým stavbám a krajinným prvkům, u kterých je potenciál být překážkou pro volný pohyb zvěře zjevný, případně u něhož ho nelze apriori vyloučit. Krajský soud však zdůraznil, že jeho hlavní výtka směřuje spíše do absence jakékoliv úvahy, poznámky nebo konstatování žalovaného ohledně zkoumání podmínek uvedených § 17 odst. 5 zákona o myslivosti.

Námitkou nevhodného způsobu vedení hranice honitby, která má být v rozporu s ustanovením § 17 odst. 4 zákona o myslivosti, se krajský soud nezabýval, neboť to považoval za nadbytečné. Uvedl, že má-li za sporné, zda společenstevní honitba v daných hranicích tvoří souvislý celek, pak řešení dalších navazujících otázek postrádá smyslu, neboť v dalším správním řízení může dojít k jejich zásadní proměně.

Konečně k poslední žalobní námitce krajský soud poukázal na sdělení Pozemkového fondu České republiky přiložené ke správnímu spisu, ve kterém se uvádí, že Pozemkový fond České republiky je členem honebního společenstva Mníšek do 31. 12. 2005; po tomto datu budou pozemky ve správě tohoto fondu, vzhledem ke zbývajícím malé výměře, pouze přičleněny. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 1. 2005, v tu dobu byl Pozemkový fond České republiky členem honebního společenstva Mníšek, a tudíž krajský soud neměl pochyb o tom, že jeho pozemky bylo možno do celkové výměry započíst.

Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností, v níž poukazoval na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. (konkrétně stěžovatel uvádí nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti a v tom, že krajský soud nevycházel při rozhodování ze správního spisu).

Stěžovatel především nesouhlasí s tím, že by schválená honitba neodpovídala požadavkům zákona o myslivosti. Je toho názoru, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku významu silnice I. třídy mezi Krásnou Studánkou a Mníškem. Její přítomnost není bez dalšího důvodem pro přerušení souvislosti honitby. Z hlediska naplnění znaků § 17 odst. 5 zákona o myslivosti tento pozemek netvoří překážku pro pohyb zvěře a nebezpečí pro ni. V předmětném úseku se jedná o marginální komunikaci a provoz na ní je v kontextu silnic I. třídy minimální.

Stěžovatel má dále za to, že krajský soud při svém rozhodování nevycházel ze správního spisu, ale ze zákresu předloženého žalobci, kde jsou hranice honitby a intravilán obce Mníšek zakresleny do mapy vyhotovené katastrálním úřadem (mapa je označena datem 23. 9. 2004). Krajský soud tak vycházel z jiných podkladů, než jaké byly uplatňovány ve správním řízení a daná mapa se liší od podkladů, ze kterých vycházel žalovaný i správní orgán I. stupně.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí s názorem krajského soudu, dle kterého nebylo možné přezkoumat odkazy na číselné označení parcel, neboť nevěděl, o jakou část správního spisu stěžovatel svou úvahu opřel. Přitom, jak uvádí stěžovatel, kompletní spisový materiál, dle kterého se postupovalo během správního řízení, byl předložen soudu a z tam obsažených mapových podkladů lze jednoznačně posoudit návrh na uznání honitby. Součástí spisového materiálu je jak seznam členů honebního společenstva, tak honební pozemky vlastníků, kteří jsou přičleněni. V mapovém podkladu předloženém soudu, jsou barevně odlišeny pozemky honební a nehonební, takže stěžovatel postupoval tak, jak mu to v rozsudku doporučoval jako správný postup krajský soud. V mapě předložené žalobci

nejsou tyto skutečnosti zakresleny, neboť ty byly vytvořeny pro vlastní potřebu a neodpovídají mapě, která byla podkladem pro rozhodování ve správním řízení.

Stěžovatel dále zpochybňuje závěr krajského soudu, podle něhož stěžovatel vycházel při rozhodování jen z mapy velikosti A4. Součástí správního spisu je totiž kompletní pokrytí honitby katastrálními mapami. Ve správním řízení byl proveden rozbor všech dotčených parcel, ty byly do mapy zakresleny a rozbořem mapy, parcely po parcele, byla ověřena souvislost honitby. I v rámci intravilánu obce Mníšek bylo nalezeno spojení jednotlivých částí honitby přes souvislé honební pozemky.

Nesrozumitelnost rozhodnutí krajského soudu má dle stěžovatele vyplývat z neurčitého vymezení nesouvislosti honebních pozemků v rozsudku. Výše uvedené výtky krajského soudu ohledně nesouvislosti honitby považuje stěžovatel za zcela nekonkrétní.

Konečně stěžovatel uvádí, že předmětná honitba je souvislá a nebyla prokázána žádná nesouvislost, která by měla mít za následek zrušení rozhodnutí stěžovatele i správního orgánu I. stupně. Navíc krajský soud nevycházel ze správního spisu, ale pouze z nesprávného mapového podkladu předloženého žalobci.

Žalobci (jak byli označeni v rozsudku krajského soudu) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti hodnotili předmětnou kasační stížnost jako nedůvodnou. V první řadě poukázali na to, že specifikovaná silnice I. třídy tvoří překážku pohybu zvěře a nebezpečí pro ni, když odkázali na informativní periodikum Obecního úřadu Mníšek – Mníšecký zpravodaj č. 1 (leden až únor 2007), kde v článku „Informace o Mysliveckém sdružení Mníšek“ je jasně uvedeno, že na dané silnici došlo k mnoha případům sražení zvěře motorovým vozidlem. Ačkoli krajský soud tuto pasáž při ústním jednání přečetl, do textu rozsudku ji nepojal. Z uvedeného však plyne, že předmětná silnice překážku pohybu zvěře tvoří.

Dále žalobci považují za irelevantní námitku, podle níž krajský soud nevycházel z obsahu správního spisu, ale z předloženého podkladu; žalobci uvedli, že při jednání krajského soudu účastníci řízení k výslovnému dotazu předsedy senátu prohlásili obsah zákresu honitby s datem 23. 9. 2004 shodně za správný, čímž učinili tento důkaz nesporným (viz § 120 odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že z mapových podkladů předložených soudu bylo možno jednoznačně posoudit návrh na uznání honitby, neboť ke správnímu rozhodnutí o uznání honitby byl přiložen zákres ve formátu A4, ze kterého nebylo možné objektivně z hlediska souvislosti honebních pozemků učinit jakýkoli závěr. S takovým podkladem stěžovatel nemohl porovnat přihlášky členů honebního společenstva a rozsah honebních pozemků v jejich vlastnictví. Jediní, kdo provedli podle seznamu členů honebního společenstva do map potřebného formátu zákres pozemků, byli žalobci. Tyto mapy se nemohou lišit od skutečného stavu, neboť vycházejí z příloh žalobou napadených správních rozhodnutí.

Žalobci poukazují na to, že stěžovatel (zaměstnankyně stěžovatele pověřená jednat jeho jménem v řízení před krajským soudem) nedokázal při jednání soudu v mapových

podkladech, které měl k dispozici soud (a správní orgány), nalézt pozemky parc. č. 1734/19 a 1734/24, které mají dle napadeného rozhodnutí stěžovatele zachovat souvislost honebních pozemků v honitbě, která je ve skutečnosti intravilánem obce Mníšek rozdělena na 5 samostatných částí. Souvislost honitby v rámci důkazního řízení nezjistil krajský soud, žalobci ani stěžovatel při jednání soudu.

Podle žalobců není možno souhlasit ani s námitkou nesrozumitelnosti rozsudku, neboť je z něho zřejmé, ve kterých oblastech je souvislost honebních pozemků začleněných do honitby přerušena. Skutková zjištění správních orgánů jsou neúplná a jejich závěry minimálně předčasné; do doby, než se stěžovatel se všemi rozhodnými skutečnostmi řádně vypořádá, není možné předmětné rozhodnutí považovat za zákonné.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, nikoliv však na základě kasačních bodů, jež uplatnil stěžovatel, neboť dříve, než se jimi mohl Nejvyšší správní soud zabývat, dospěl k závěru, že řízení před krajským soudem trpí vadou spočívající v jeho zmatečnosti, k níž musí Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti [§ 103 odst. 1 písm. c) a § 109 odst. 4 s. ř. s.].

Jak již bylo řečeno, krajský soud považoval za žalobce v předmětné věci mj. Ing. V. V. a V. P., kteří, jak vyplývá ze správního spisu, nebyli sami k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí vlastníky nemovitostí na území sporné honitby, tedy nebyli za daného skutkového stavu sami legitimováni k účasti v předmětném správním řízení ani k podání žaloby proti napadenému správnímu rozhodnutí. Oba také již ve správním řízení uváděli, že v řízení vystupují jakožto společní zmocněnci (tj. zástupci) některých vlastníků přičleňovaných honebních pozemků (tj. oprávněných účastníků správního řízení) a za tímto účelem předložili na výzvu správního orgánu I. stupně plné moci vystavené těmito účastníky řízení. Byť ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v žalobou napadeném rozhodnutí stěžovatele není označení skutečných účastníků řízení, tj. vlastníků honebních pozemků, ani jejich zástupců zcela přesné (mj. výčet takto zastupovaných účastníků řízení uvedených v rozhodnutí stěžovatele není zcela shodný s okruhem osob uvedených na jednotlivých plných mocích založených ve správním spisu), je přesto zřejmé, že správní orgány odlišovaly právě zastupované účastníky řízení, tj. vlastníky honebních pozemků, a jejich zástupce, tj. Ing. V. V. a V. P., kteří ani nebyli oprávněni podat ve věci odvolání jménem svým, ale opět pouze jménem zastupovaných osob. Je ovšem pochybením správních orgánů, že ve správním řízení připustily další zastoupení Ing. V. V. a V. P., kteří již v řízení sami figurovali jakožto zástupci jmenovaných účastníků řízení, advokátem JUDr. Ladislavem Polákem. Byť tehdy platný správní řád otázku dalšího zastoupení zmocněnce výslovně neupravoval, vyplývá z obecného právního předpisu, tj. z § 33a odst. 1 občanského zákoníku, že další zastoupení zmocněnce-fyzické osoby je možné pouze v případě, je-li k tomu zmocněnec výslovně

oprávněn v plné moci udělené zmocnitelem. Plné moci obsažené ve správním spise vystavené jednotlivými vlastníky pozemků oběma zmocněncům takové výslovné oprávnění neobsahují.

Krajský soud v každém případě postavení uvedených zmocněnců a osob jimi zastupovaných v řízení o žalobě proti rozhodnutí stěžovatele vůbec nerozlišoval, když jako s žalobci jednal přímo s Ing. V. V. a s V. P. s tím, že za jejich společného zástupce považoval advokáta JUDr. Ladislava Poláka. Je pravdou, že Ing. V. V. a V. P. byli jakožto žalobci označeni vedle Honebního společenstva Nová Ves-Mlýnice v záhlaví podané žaloby. Naproti tomu se ovšem v II. části žaloby opět výslovně uvádí, že oba jmenovaní jsou zmocněnými zástupci vlastníků honebních pozemků, které byly přiřčeny do honitby Mníšek, přičemž plné moci vystavené vlastníky honebních pozemků jsou obsaženy ve správním spise. K žalobě je přiložena rovněž generální plná moc vystavená dne 29. 3. 2005 Ing. V. V. a V. P. JUDr. Ladislavu Polákovi, na níž je uveden dodatek „za vlastníky honebních pozemků“. Je zde tedy rozpor mezi označením žalobců v žalobě a obsahem této žaloby, tento rozpor se ovšem krajský soud nepokusil odstranit, ač tak učinit měl. Pokud by totiž Ing. V. V. a V. P. trvali na tom, že žalobu podali osobně, nikoliv jménem jimi zastupovaných osob a že jsou ve věci naopak sami zastoupeni zmíněným advokátem, bylo by nutné žalobu ve vztahu k těmto žalobcům odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jakožto podanou osobami k tomu zjevně neoprávněnými, naopak meritorní rozhodnutí ve vztahu k žalobě podané těmito osobami by muselo být za této situace z důvodu nedostatku podmínek řízení považováno za zmatečné. Pokud by ovšem byla žaloba k příslušné výzvě upřesněna tak, že Ing. V. V. a V. P. podali žalobu jménem zastupovaných, konkrétně specifikovaných vlastníků honebních pozemků, tj. jakožto obecní zmocněnci těchto osob, musel by se krajský soud zabývat tím, zda plné moci obsažené ve správním spisu skutečně opravňují Ing. V. V., resp. V. P. k podání žaloby v předmětné věci, případně která ze dvou typů plných mocí obsažených ve správním spisu k tomu opravňuje.

Pokud by krajský soud dospěl k závěru, že uvedené plné moci k podání žaloby opravňují, musel by pak samozřejmě vycházet z toho, že žalobci v dané věci jsou titi konkrétně specifikovaní vlastníci honebních pozemků, a nikoliv Ing. V. V. a V. P.. V takovém případě by se ovšem musel krajský soud dále vypořádat s § 35 odst. 7 s. ř. s., který jednoznačně stanoví, že *„v téže věci může mít účastník jen jednoho zástupce. Zástupce musí jednat osobně, nestanoví-li zvláštní zákon výslovně jinak“*. Zvláštní úpravu obsahuje pouze zákon o advokacii ve vztahu k zastoupení klienta advokátem a možnosti jeho substituce, což na daný případ obecných zmocněnců nedopadá. Uvedení žalobci, tj. vlastníci pozemků přiřčovaných do nově vzniklé honitby, by tedy museli být krajským soudem vyzváni k tomu, aby upřesnili, zda hodlají být v řízení před krajským soudem zastupováni buď V. P., nebo Ing. V. V., není tedy možné, aby byli zastupováni oběma zároveň. Zároveň by takto zvolený obecný zmocněnec musel jednat osobně, jeho další zastoupení advokátem by bylo nepřípustné. Případně by si samotní žalobci, tj. vlastníci přiřčovaných pozemků mohli zvolit svým zástupcem přímo advokáta (např. JUDr. Poláka), pak by je ovšem nemohl zároveň zastupovat obecný zmocněnec.

V každém případě tedy nemůže obstat dosavadní postup krajského soudu, který, jak již bylo řečeno, jakožto s žalobci jednal a v přezkoumávaném rozsudku za

žalobce označil Ing. V. V. a V. P., čímž řízení zatížil zmatečností vadou spočívající v tom, že ve vztahu k takto určeným žalobcům rozhodl, aniž by k tomu byly splněny podmínky řízení, neboť buďto tuto žalobu uvedené osoby podaly, ač k tomu zjevně nebyly oprávněny, nebo, jak se zdá vyplývat z obsahu žaloby, krajský soud s nimi jednal jako s žalobci, ačkoliv takové postavení tyto osoby v řízení vůbec neměly, a naopak skutečné žalobce krajský soud v řízení opominul.

Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani skutečnost, že o procesní legitimaci žalobce ad a), tj. Honebního spolčenstva Nová Ves – Mlýnice, jehož honitba má mít s honitbou Mníšek společnou hranici, není pochyb a že nelze zpochybnit ani to, že je tento žalobce v řízení o žalobě zastupován advokátem, JUDr. Ladislavem Polákem (soudní spis sice neobsahuje plnou moc, kterou by Honební spolčenstvo Nová Ves – Mlýnice zmocnilo JUDr. Poláka k řízení o žalobě, neboť Ing. V. V., ač byl starostou Honebního spolčenstva Nová Ves-Mlýnice, nevystavil výše zmiňovanou plnou moc ze dne 29. 3. 2005 jménem tohoto honebního spolčenstva, ve správním spisu je ovšem obsažena mj. jiná generální plná moc ze dne 5. 10. 2004, z níž lze přes její nepřesnou formulaci vyvodit, že ji JUDr. Polákovi vystavilo Honebního spolčenstvo Nová Ves – Mlýnice právě prostřednictvím svého honebního starosty Ing. V. V.). Má-li však být vůbec možné přezkoumat rozhodnutí krajského soudu z hlediska podstaty věci, je třeba v každém případě trvat na tom, aby byl okruh všech osob, které podaly předmětnou žalobu, řádně definován a byla vyjasněna i otázka jejich zastoupení.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), tedy v první řadě učiní výše nastíněné procesní úkony směřující k vyjasnění otázky okruhu účastníků řízení na straně žaloby a otázky jejich zastoupení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12.února 2009

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu